

1. fejezet

Az esőcseppek monoton litániája a parasztházak dohos falain a magárahagyatottságot, a halállal való kilátástalan és mindenképpen kudarcra ítélt harcot visszhangozta.

A faluban lassanként kialudtak a kései virrasztók mécsesei. A település szélén egy magányos, szürke faépület árválkodott két domb közé ékelődve. Parányi ablakain keresztül egy kandalló gyér fénye szűrődött ki az éjszakába. A tűzhelyről füst szállt fel, kellemetlen szaggal megtöltve az egyetlen szobából álló házat.

A félhomályos helyiségben ketten tartózkodtak. Az egyikük középkorú nő volt, túl a negyvenen. A fáradságos munkával töltött hosszú évek keserű nyomot hagytak mind az arcán, mind az egész testén. A kandalló meleg falának támaszkodva védte remegő testét a hűvös éjszakától, és közben a sarokban gubbasztó sovány fiút figyelte.

A gyerek néhány fabábuval játszadozott. Egymás után tologatta a bábukat, és hevesen artikulált. Hol morgott, hol kiáltozott, észre sem vette, hogy szájából nyála a földre csöppen. Megragadott egy a többinél sokkalta nagyobb figurát, majd egy lovagnak kinevezett kis fadarabra támadt az *óriással*.

Az anya figyelmesen kémlelte a fiát, és látta, hogy a gyerek a kis fadarabot feldönti, majd nem foglalkozik vele tovább. Az óriás győzött!

A fiú egyre jobban belelendült a játékba. A bábuk össze-vissza repkedtek és gurultak a földön, mígnem csak egyetlen kis fehér lovag maradt talpon, szemben a kétszer nagyobb óriásszörnnyel.

– Segíts Jótündér! Segíts, hogy bosszút állhassak elesett társaimért! – mondta a fiú, majd szabad kezével megmarkolta az óriást, és gúnyosan felkacagott a nevében. Hogy a jó vagy a gonosz győzött-e, nem derült ki, mert kinyílt az ajtó, és egy férfi jött be átnedvesedett, sáros gyapjúzekében.

– Minden rendben? – kérdezte az asszony izgatottan.

A kisfiú az apjához szaladt, és a karjaiba ugrott. A férfi megragadta erős kezével, majd a kebléhez szorította.

– Hogy van az én kis lovagom? Már régen az ágyban lenne a helyed. Holnap kemény munka vár ránk a földeken. Szükségem lesz a segítségedre.

– Történt valami? – kérdezte megint az asszony.

A férjen látszott, hogy feszélyezve érzi magát. Letette a gyereket, s idegesen válaszolt.

– A birkatolvajok üldözésére indultunk, mint ahogy azt megüzentem. A kaszárnyparancsnok szerint koboldok voltak a tettesek, és ez akár igaz is lehetett volna, hiszen a fránya népség az utóbbi időben nagyon elszaporodott a környéken. Az egész út alatt rossz előérzetem volt, mondtam is a többieknek, legyenek óvatosak, de nem voltunk elég éberek, bekövetkezett a legrosszabb, amitől tartottam.

A férfi nagyot nyelt, és megtörölte verejtékező homlokát.

– Az Öreg Tod leszakadt tőlünk, elmaradt, és csak a kiáltására figyeltünk fel. Visszarohantunk hozzá. Én láttam meg először. Egy tisztás szélén feküdt... Többől leharapta valami mindkét lábát, szét volt szabdalva, úgy nézett ki, mint ... mint ... az ekével felszántott föld, és a legszörnyűbb az egészben az volt, hogy még élt szegény. Soha sem fogom elfelejteni azt a rettegő szempárt.

Az asszony gyorsan odalépett a férjéhez.

– Ne a gyerek előtt. Oly kicsi még – suttogta.

– Pedig jobb lesz, ha minél előbb hozzászokik a halál gondolatához. Sokszor fog még szembesülni vele. Sajnos ilyen a világ, amiben élünk – mondta érzéstelenül, majd rögtön meg is bánta rideg szavait, és megsimogatta fia homlokát. A gyereken azonban semmilyen érzélem nem mutatkozott meg.

– Mi ölte meg Tod bácsit? – kérdezte vékony hangján.

– Már nem volt ereje megmondani. Annyi bizonyos, hogy nem koboldok voltak. Valami szörnyű fenevad rejtőzhet az erdő mélyén. De ne izgulj, fiam, a faluba biztos nem mer bejönni. A birtokúr majd gondoskodik az elpusztításáról. Most pedig feküdj le, hogy holnap ne legyél kialvatlan!

– Én majd megölöm a szörnyet! – hencegett a kölyök.

– Elhiszem, de most mars az ágyba!

– Jó éjt, anyám! Jó éjt, apámuram!

– Jó éjt, Raul!

Az alig tíz éves fiú, akit Raulnak hívtak, és a Drakbar családból származott, hősi kalandokról ábrándozva lefeküdt szalmaágyára, de nem tudott elaludni. Felzaklatták a történetek. A fekhelyén forgolódva várta a napfelkeltét. Nem az Öreg Tod halála nem hagyta nyugodni, hiszen alig ismerte őt, birtoka valahol a falu másik oldalán terült el. A fiúban a bosszú szele forrongott, a kaland lehetőségének közelsége mámorosította el és járta át testének minden egyes porcikáját. Egy ismeretlen szörnyeteg ólálkodik a falu környékén, és szedi áldozatait. Az emberek félnek tőle. Neki kell megállítania, és megvan hozzá a megfelelő eszköze: a kard a vízmosás eldugott barlangjában,

melyre hét éves korában lelt rá. Nem szólt róla senkinek sem, titkát immáron három éve őrizte. Attól tartott, hogy az apja, amint tudomást szerzett volna róla, rohant volna a piacra vagy a kaszárnnyába, hogy eladja. Holnap, ha felkel a nap, el fog menni a barlangba, és a szörny keresésére indul. A gondolattól megremegett. Egyedül kint az erdőben a szörnyre vadászva és a szörny órá. Mi lehet az? Egy óriási kobold, farkasember vagy ghoul? Nem tudta, hogy mivel kell majd szembeszállnia, és félt az ismeretlentől, de az ifjú Raul Drakbarnak a félelem nem olyan érzelm volt, mint amit a falubeliek számára jelentett. A félelem, részéről olyan becses kincs volt, mint az öröm, mely kibillentette egyhangú és változásra reménytelen élete kerékvágásából. Mert még csak tíz éves volt, de sejtette, hogy egy életen át tartó kinkeserves munka vár rá földesura szolgálatában. Most talán, ha legyőzi a szörnyeteget, egy lovag, egy nemes úr vagy maga az alispán felfigyel rá, s néhány év múlva fegyvernök lehet. Akkor pedig meglesz rá a lehetősége, hogy kitanulja a fegyverforgatás mesterségét, és felkerüljön Karavanba, a királyi fővárosba, melyről annyi különös mesét hallott. Egyszer talán majd a király személyes testőrségének is tagja lehet.

Nem türtőztethette tovább magát, fölkel az ágyból és felöltözködött. Egyszerű ruhája volt, mely a hideg elől sem nagyon védte meg. Az ajtóhoz lopakodott, majd visszanézett alvó szüleire. Jobb is, hogy most indul el. Ha nem találja meg a szörnyet, még visszaérhet az apja ébredése előtt, és így megúszhat egy kiadós verést. Remegő kézzel kinyitotta az ajtót, és hangtalanul elhagyta a házat. Örült annak, hogy a peremvidéken laknak, mert kisebb volt az esélye, hogy felfedezi egy

álmatlanságban szenvedő helybéli. Majom módjára fűrgén megmászta a dombot, majd tíz perccel később leszaladt a lankás oldalon egészen a vízmosáshoz. Ruhája átnedvesedett, lába fázott a hideg víztől. A sás és a nádas kísértetiesen mozgott előtte. Megszaporázta lépteit, aminek következtében a nádak több helyen felhorzsolták a lábát, de végül odaért az aljnövényzet által elrejtett hasadékhhoz, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Négykézlábra ereszkedett, hogy bearaszolhasson a szűk nyíláson. A járat enyhén emelkedett, és egy kisebb terembe torkollott. A fiú korábbi emlékei alapján tájékozódott, mert a barlangban teljes sötétség uralkodott. Alig tudta kivárni a pillanatot, amikor végre megérintheti fegyverét.

A kard ott volt, ahol régebben hagyta. Megmarkolta, és a hideg fémét szorítva legyőzhetetlennek érezte magát. Egy mámoros pillanat erejéig IV. Armagennon testőre volt. Valódi kardot tartott a kezében, az igazi harcosok fegyverét. Nem kaszát, fejszét vagy cséphadarót, mellyel apja és szegény nagyapja védte meg magát, ha az ellen rajtuk ütött. Hosszúkard volt nála, nem jobbágyfegyver. Bár a sötétségtől nem lehetett látni, Raul képzeletében egy gyönyörűen megedzett, aranyozott, ezeréves törpe rúnáktól csillogó, az Ősidő hatalmas mestereinek kiváló munkáját hirdető remekmű volt. Azonban ezek csak egy kisfiú gyerekes ábrándjai voltak. A kard valóban régi volt, de a kor jócskán kikezdte törhetetlenségét, az ütött-kopott rozsdás fegyver harcban már nem állta volna meg a helyét. Viszont Raul Drakbar még fiatal volt, és ekképpen álmodozó és optimista, nem ismert lehetetlent. A barlang szájánál felnézett az égboltra, és a mozdulatlanul tespedő felhők egyikére szegezte

tekintetét. Magasba rántotta a kardot, és elkiáltotta magát:

– Légy áldott Harcnak és Háborúnak Istene!

Megmagyarázhatatlan bizsergés futott át testén egészen a feje búbjáig, és most a felhők áztatta eget szemlélve igazán érezte, hogy él, és hogy Isten vele van. De az érzés savanykás szájízt hagyott maga után. Mesmer atya, a falu egyik klerikusa jutott az eszébe. Raul gyóntatópapjának szigorú képére és szavaira emlékezett vissza: A mi Istenünk az Élet és a Termékenység Istene, aki békét hoz a házba, új életet a termékeny nőbe, termést a terméketlen földre, ezért tiszteld és áldjad Őt, más Isten nevét szádra ne vedd!

A fiú büntudatot érzett, és arra gondolt, hogy hazamegy. Aztán a távoli erdő sötét tengerére meredt, mely delejezően csalogatta magához, hívta őt, és nem állhatott ellen neki. A termőföldeken és a mezőn átszaladva hamarosan elérte az első fákat. Nem ismerte mindegyik fafajtát, voltak közöttük óriási tölgyek, melyek egyenesen a magasba törtek, kicsiny tömzsi fák mély üregekkel, és akadtak rémisztő alakzatokat magukra öltő, göcsörtös torzszülemények, melyeknek a vonagló ágai alatt csak félve mert elosonni. Apja meséiben nemegyszer megelevenedtek ezek a fák, gyilkos emberevő ent-ekké változva.

A fiú mindkét kezével a kardot markolta, de a nehéz fegyver cipelése egyre több erejét emésztette fel. Kémlelt és hallgatózott, azonban semmi szokatlant nem vélt felfedezni. Az egyre sűrűsödő aljnövényzet akadályozta a mozgásban. Az apró ágak recsegése és léptei alatt az avar sercegése miatt szorongás fogta el, attól félt, hogy a túlzott zaj leleplezheti, illetve nem tud majd időben

felfigyelni a lehetséges veszélyre. Hirtelen megtorpant. A lombkoronák fölött zavarodott madárraj húzott el. Raul jobbról is, balról is neszezést hallott az aljnövényzet felől. Apróbb állatok szaladtak arra, amerre a madarak is repültek. A fiú egyelőre nem mozdult, nem tudta eldönteni, hogy megpróbáljon-e elfutni vagy rejtőzzön-e el. A közelben valami felvisített, olyat volt, mintha egy disznót vágtak volna le. Aztán mély torokhangú morgás és hörgés zaját hozta a szél. Raul Drakbar még sohasem hallott ilyen iszonyatos hangot. A szörny, amelyre vadászott, ott volt tőle néhány lépésnyire, s a hangokból ítélve egy vadkant marcangolt éppen szét. Önkéntelenül remegni kezdett egész testében, szíve dobogását a fejében érezte. Megpróbált lélegzetvétel nélkül maradni, mintha ott sem lett volna, de nem sikerült neki. A mindent átható rettegéstől egyre hangosabban lihegett. Már egyáltalán nem vágyott a vadászatra és a hírnévre, otthon szeretett volna lenni. Szerette volna elhinni, hogy csak álmodja az egészet. Minden bátorsága elszállt, tekintete ide-oda ugrált, a szörnyeteget kereste a növények szövevényében. Csontropogással vegyes krákogást és szörcsögést hallott, nem tudta megállapítani, milyen messziről. A lény felhördült, amitől beleremegtek a fák levelei és a parányi kisfiú is. Raul érezte, hogy nem szabadna megmozdulnia, de az ösztönei fölébe kerekedtek. Ha egyhelyben marad, talán megúszhatta volna, de Raul, amilyen gyorsan csak tudott, megfordult, és lélekszakadva rohant a sűrű aljnövényzettől akadályozva faluja felé. Futott, és egy pillanatra azt hitte, hogy megmenekült. Aztán meghallotta a csörtetést. Bármilyen is üldözte őt, óriási lehetett, a föld ütemesen megremegett a lépteitől. A fiú

nem mert hátranézni, míg el nem érte az erdő határát. Ott aztán megtorpant egy pillanatra, és elordította magát:

– Lassú vagy! Sosem fogsz elkapni!

Ha Raul sejtette volna, hogy eddig a fák lelassították a szörnyeteget, akkor eszébe sem jutott volna megállni. A kettétört fatörzsek zaja egyre közelebből hallatszott, ami arra késztette, hogy ne vesztegesse tovább az időt. Átrohant a csillagos ég megvilágította mezőn. A bokrokat kerülgetve megbotlott egy gyökérben, és elesett. A bestia ott csaholt mögötte mindössze néhány lábra; vészjósló morgása felért egy medve bömbölésével. Raul anélkül, hogy hátra pillantott volna, felpattant, és futott tovább. A termőföldekhez közeledve, rádöbbent, hogy nem érheti el a falut. A menekülés egyetlen útját választotta. A barlang szája csak pár lépésnyire volt tőle, mégis örökkévalóságnak tűnt, mire átjutott a vízmosáson, és bevetette magát a hasadékba. Olyan gyorsan kúszott, hogy a hegyes kövek felhorzsolták könyökét és térdét.

A fenevad nekicsapódott a barlang falának, de nem fért be.

Raulban tudatosult, hogy szánalmasan vonít. Mérges lett magára, de dühe azon nyomban elenyészett, mert rájött, hogy a kardját mindvégig magánál tartotta. A fegyver bátorsággal töltötte el, és akkora erőt adott számára, hogy elhatározta, az üldözője szemébe fog nézni. A kijárat felé araszolt, és kikukucskált a hasadékon.

Közvetlen a barlang szájánál egy hegyi óriás üldögélt a csillagos eget bámulva.

A vörösen izzó szempár és a hegyes szemfogak látványa önmagukban is borzalmat keltettek, a bal szem

alatt húzódó mély furunkulusok már nem sokat ronthattak az összképen.

Rault nyughatatlan természete cselekvésre készítette. Szinte követhetetlen volt a mozdulat, mellyel előrevetődött, és az óriás felé dőött.

A bestia az utolsó pillanatban kapta félre a fejét, de a kard így is átdőfte a bal fülét, s leszakította, amikor Raul visszarántotta a fegyvert. Az óriás felvisított, egyik kezét vérző fejéhez szorította, míg a másikkal a fiú után kapott.

Raul azonban addigra visszaugrott a barlangba, és egészen a járat végéig hátrált. Az, hogy képes volt megsebezni az óriást, végképp eloszlatta félelmét. Viszont, ahogy sokáig ült a hideg falak között, ráébredt, hogy fázik, torkát pedig szomjúság mardossa. A szörny kint még javában tombolt, bömbölt, szavai egybefolytak. Az egyetlen, ami határozottan kivehető volt és többször is megismétlődött, a "Golota" szó volt, amiről úgy vélte Raul, hogy a neve lehet. Ahogy egyre telt az idő, szülei jutottak az eszébe, apja haragos arcára gondolt, és szorongás fogta el. Vajon mekkora türelemmel rendelkezhet egy óriás? Mikor unja meg a várakozást, és áll odébb? Kétségek közt őrlődött, nem tudott megnyugodni. Aztán felfigyelt, hogy a szörnyeteg már jó ideje nem szólalt meg. Lehet, hogy elment? És ha még mindig lesben áll? Túlságosan félt, képtelen volt kimenni, hogy meggyőződjön róla.

Lassan hajnalodni kezdett. Először azt hitte, hogy képzelődik, aztán újra hallani vélte a hangokat. Valahol messze, a távolból a nevét kiabálták. Négyen-öten lehettek. A fiú felismerte a hangok alapján, hogy apja is

közöttük van. Felugrott ültéből, és a kijárat felé rohant, majd megtorpant, hiszen az óriás még itt rejtőzhetett.

- Segítség! Segítség! – ordította többször is.
- Hol vagy?! – hallatszott a kérdés kintről.
- A vízmosásnál! Lent a domb lábánál egy barlangban!
- Ne mozdulj! Mindjárt ott leszünk!

Raul megkönnyebbülten lélegzett fel, de a nyugalma csak egy pillanatig tartott.

- Vigyázzatok! Egy hegyi óriás lehet a közelben! – kiáltotta, amire a válasz csak egy gyors "Sietünk!" volt.

Nem tudta eldönteni, mit tegyen. Kifusson vagy bennmaradjon? Szédülni kezdett az idegességtől, aztán meghallotta apja izgatott hangját a bejárat felől.

- Ott vagy, Raul?

- Igen – válaszolta erőtlenül. Kiszaladt a szabadba. Bármennyire is küzdött ellene, szemét könnyek lepték el, elhomályosították látását – Apám!

Átölelte apját, úgy zokogott.

- Ne haragudj!

- Az a fontos, hogy nem esett bajod – mondta meghatódottan idősebb Drakbar, és megsimogatta fia buksiját. Szólni akart még, de Raul szípgöggel közbevetett.

- Egy hegyi óriás. Egy hegyi óriás ölte meg Tod bácsit. Engem is majdnem elkapott.

Az idősebb Drakbar mellett álló férfi dühös szemeket meresztett rá.

- Miről karattyolsz te gyerek?! Méghogy óriás! Jó, hogy nem mindjárt sárkány – hordta le rekedtes hangján a férfi, aki a kaszárnya parancsnoka volt.

Rideg szavaitól Raul apja dühös lett.

– Setmore, a fiam nem szokott hazudni! Jobban tenné, ha komolyan venné, amit mond.

Makacs és büszke ember volt a kaszárnyparancsnok. Ki nem állhatta, ha rendreutasítják. Morcosan így szólt:

– Legalább két nemzedék óta nem láttak errefelé óriást. Az efféle szerzetek lent élnek messze délen, túl az erdőn, a hegyeken és a mocsarakon. Nem jönnek az emberlakta vidékre. Mit is keresnének itt?

– Tehát azt állítja, hogy a fiam hazudik?!

Setmore szája mosolyra húzódott.

– Erről szó sincs. A fia nyilván egy átlagosnál nagyobb természetű zsványt látott az erdőben kószálni, és attól ijedt meg. Tudja, milyenek a gyerekek. Fantáziálnak, szeretnek nagyot mondani.

– Maga szerint egy közönséges csavargó tépte szét az Öreg Todot?

A kaszárnyparancsnok arcáról eltűnt a mosoly.

– Lehetett akár egy medve is – mondta halkan.

Raul apja csak legyintett, és a fejét csóválta.

Ekkor a fiúnak eszébe jutott a fegyver, amit a barlang mélyén felejtett. Berohant érte, majd visszatérve megmutatta nekik.

– Odabent találtam. Megvágтам vele az óriást. Látják a vért a pengén?

Setmore gondterhelt arcot vágott.

A rövid párbeszéd alatt az egyik fiatal katona körbejárta a terepet. A vízmosás szélén egy bokor előtt megtorpant.

– Elnézést, kaszárnyparancsnok úr! Ezt nézze meg, uram!

Izgatott szavait hallva köré gyűltek mindannyian. Észrevették az aggodalom tárgyát. Az agyagos, víz

áztatta földön mély nyomokat hagyott maga után az óriás.

– Látják, igazam volt – szólalt meg Raul győzelemittasan.

A fiatal katona homlokára verejtékcseppek ültek. Szaggatott beszéde elárulta elhatalmasodó idegességét:

– Akinek ekkora lába van, az kétszer akkora lehet, mint én.

Setmore félig összehúzott sunyi szemével kémlelte a tájat, a domboldalt és a mellettük húzódó nádaszt. Aztán a két beosztottjára nézett.

– Lehet, hogy még itt rejtőzik, és minket figyel. Egy óriás nem akármilyen. Egy hadsereg kell az elpusztításához.

Tipikus setmore-i mondat volt ez. A kaszárnyaparancsnok leginkább úgy tudta eloszlatni saját félelmét vagy akár csak zavarát, hogy áthárította azt egy másik emberre. Most, hogy rémült beosztottjai szemébe nézett, tökéletesen megnyugodott.

– Legjobb lenne, ha visszamennénk a faluba – szólalt meg idősebb Drakbar.

Setmore határozottan bólogatott.

– Visszatérünk a faluba. Nem kockáztathatom az életeteket.

2. fejezet

Az erdő gondosan megművelt szántóföldeket ölelt körül, melyek mögött apró faházak nőttek ki gombaként a földből. Együttesen a templom meg a kaszárnya kőépületével Zöldhegynek nevezték őket. A távolból nyáját figyelő kutyaként meredt a földesúr ormótlan vára komor bástyaival a tájra.

Zöldhegy akár város is lehetett volna. Temploma szépségével lenyűgözött minden arra vetődő vándort. A birodalom néhány egyházatyja bizony irigykedve gondolt a zöldhegyi plébánosra. Még a földesúr ükapja építtette a falu méretéhez képest aránytalanul nagy templomot, hogy ezáltal is elősegítse hön szeretett termékenységgap öccse prefektusi kinevezését. Azonban a falu Karavantól a lehető legtávolabb feküdt, az ország déli csücskében. Messze nyugatra Larkin vad barbárjainak pusztái terültek el, délre pedig csak az érintetlen erdő volt, titokzatos, kísértet-lakta, ismeretlen mocsaraival és az Orm a megmászhatatlan, halálos hegycsúcsaival. Így Zöldhegy kívül esett a vándorkereskedők szokásos útvonalán. Karavan s a másik két nagyváros intrikái, cselszövései elkopva a hosszú, rossz utakon, nem jutottak el a peremvidékig. A falu lakói még azt sem sejtették, hogy hazájuk, a Mongor Birodalom komoly megpróbáltatások előtt áll, melyek akár az ország összeomlásához is vezethetnek. Zöldhegy élte nyugodt, csendes életét földesuruk szigorú felügyelete alatt.

Raul szülei pirkadattól napnyugtáig dolgoztak. Míg idősebb Drakbar a földet művelte, addig a felesége ruhákat varrt és ellátta a házimunkát, amiben Raul is

nagy segítségére volt. Kicsiny birtokukat szinte csak akkor hagyták el, ha elkerülhetetlen volt, hogy bemenjenek a faluközpontba. Ilyen eseménynek számított többek között a hétvégi miselátogatás.

Raul boldog volt, hogy apja nem büntette meg felelőtlen éjszakai kalandjáért. Később azonban szembesülnie kellett vele, hogy a kardját nem tarthatta meg – apja elcserélte azt néhány baromfira –, és a kiadós verést is csak azért úszta meg, hogy másnap keményen dolgozhasson kint a földeken. A családnak egyetlen lova volt, de az is öreg és beteges, nem bírt egyedül megbirkózni a nehezen forgatható talajjal. Ezért míg az egyik Drakbar az eke szarvát markolta, a másik a lovat húzta, segítve neki keresztüljutni egy-egy nagyobb kátyún. Az óriásnak híre-hamva sem volt, pedig a birtokúr katonái egy teljes napon keresztül a falu környékén poroszkáltak, ellenőrizve minden egyes búvóhelyet. Ez a tény azonban nem nyugtatta meg Raul apját. Kivételesen még jóval sötétedés előtt abbahagyta a munkát, és hazatértek.

Raul lefekvés előtt lecsutakolta a lovat. Bevezette a ház mögötti istállóba, mely kamraként is szolgált, majd elköszönve szüleitől, aludni tért. Mielőtt elnyomta az álmot, még hallotta apja anyjához intézett dicsérő szavait.

– Büszke lehetsz a fiadra, asszony. Olyan szívós és kitartó, hogy a földeken a falu bármelyik férfijával felvehetné a versenyt. A munka meghozza majd gyümölcsét. Egyszer még sokra viszi a fiunk!

Raul apja ebben az egyben nem is tévedett, bár ő kijelentése kapcsán arra gondolt, hogy fiának talán szebb háza lesz, több lova, jószága, és kétszeresen,

netán sokszorosán nagyobb birtokot mondhat majd magáénak.

Raul is elcsípte még apja utolsó szavait. Álmában a Mongor Birodalom fővárosának kikövezett utcáin barangolt tüzes csataménje hátán, talpig vértbe öltözve IV. Armagennon lovagjaként.

Azonban az Istenek akarata vagy egyszerűen csak a sors, úgy hozta, hogy egyikük látomása sem válhatott valóra.

Raul a kakas kukorékolására ébredt fel. A felkelő nap, Radan Lángja, még alig-alig bújt elő a dombok mögül. Csak öt órát aludt, mégis frissnek, kipihentnek érezte magát. Boldog volt, mert emlékezett a múlt éjszaka átélt lenyűgözően valóságű álmára, mely álom, ha csak egy rövid időre is, de megajándékozta egy csodálatos élménnyel.

Lerúgta pokrócát, majd kiszaladt az istállóba megetetni a lovat és a néhány baromfit.

– Szép paripa vagy te, Ostoros! De azért remélem, hogy a harci ménem még nálad is szebb lesz, ha hűség dolgában nem is veheti majd fel veled a versenyt – mondta mosolyogva Raul, és megsimogatta Ostoros fejét, aki nagy szemeivel úgy meredt rá némán, mintha minden szavát megértette volna. Mikor hozzájuk került, a háta néhai részeges gazdája ostorcsapásaitól véresre volt verve. Hosszú időbe telt, míg Raul és apja begyógyította sebeit. Ha sérüléseit mára már csak mindössze néhány heg jelezte is, a fiú által ráruházott név, az egykoron elszenvedett fájdalmairól árulkodott.

Visszatérve a házba, anyja már reggelivel várta. Szaporán bekanalazta a számócaszemekkel ízesített kását, majd magára öltötte díszruháját. Az öltözék ugyanolyan durva posztóból készült, mint bármely másik ruhaneműje. Csupán az különböztette meg a többitől, hogy felületét nem csúfitotta el szakadás vagy foltozás nyoma.

– Iparkodj, mert elkésünk az istentiszteletről! – szólalt meg apja már az ajtóban állva.

Raul nagyon kedvelte a hétnek ezt a napját. Mint szinte kivétel nélkül mindenki a faluban, ő is nagy örömét lelte a templomjárásban. Vonzódott a természetfölötti dolgokhoz, és fiatal kora ellenére gyakran elgondolkozott az Istenségek mibenlétén. Habár lázongó lelke tiltakozott az ellen, hogy csakis a Termékenység Istenét vallja egyetlen és mindenható urának, azt el kellett ismernie, hogy a zöldhegyi templom látványos külseje és szemkápráztatóan díszes templomhajója lenyűgöző hatással volt rá.

A templom közelébe érve egyre több ismerőssel találkoztak. Felfedezte a járókelők között Zegiust, a kovács fiát, aki családjá kíséretében szintén az istentiszteletre tartott.

Zegius nagydarab, széles vállú, Raullal egyidős gyerek volt. A két fiú gyakran játszott együtt katonásdit. Ilyenkor Zegius mindig Raul szolgáját alakította, néha pedig a gonosz szörny szerepét töltötte be. Raul barátja jóval erősebb volt, mint ő, mégis hallgatott – sőt felnézett – rá. Talán azért, mert tetszett neki Raul kezdeményezőkézsége, határozott fellépése, ami mérhetetlen segítőkészséggel és felebaráti szeretettel párosult. Zegius, kovácssarjként nagyobb tiszteletnek

örvendett a környékbeli gyerekek között, mint az egyszerű parasztszaládból származó Raul, annak ellenére is, hogy csak negyed szüldtt volt, vagyis várható vagyónára nézve szegényebbnek számított a Drakbar fiúnál is. Raul testvérei még csecsemőkorukban meghaltak, így a leendő egyedüli örökös ő volt a Drakbar családnál, azonban a kovácsmesterség a falu lakóinak a szemében sokat jelentett, a legnemesebb mesterségek közé sorolták.

Zegius is felfigyelt Raulra. Közös titkos kézjelzésük révén tudatta, hogy a mise után beszéde van vele.

Zegiusék beléptek a templomba, Raul szülei pedig szóba elegyedtek néhány helybélivel.

Raul szótlanul és türelmesen várta az unalmas beszélgetések végét, melyben az ő óriásos kalandja, majd az időjárás és a termés megtárgyalásán kívül néhány pletykáról esett szó. Figyelte az utcán elhaladó gyerekeket, hátha észrevesz még egy-két játszópajtást. Mivel a társalgás hosszúra nyúlt, sok ismerős fiút látott elmenni. Földműves családok gyerekeit, a halárus bűzös szagot árasztó fiát, az egyik ministránst és végül Setmore kölykét. Ez utóbbi természetesen nem a templomba tartott. Ifjabb Setmore egy-két évvel lehetett idősebb Raulnál. Már ránézésre is látszott, hogy apja fia. Ugyanaz a sunyi tekintet és mélyen ülő szemek, ugyanaz a nyurga testalkat jellemezte, mint apját. A kaszárnyaparancsnok és fia, bár névlegesen elismerték a Termékenység Isten hatalmát, megmaradtak a Harc Isten követőinek, ha egyáltalán tiszteltek bárkit is magukon kívül.

– Templomba? – biccentett gúnyosan Raul felé ifjabb Setmore, majd továbbment.

Röviddel ezután a Drakbar szülők befejezték a beszélgetést, és Raul végre beléphetett a templom főkapuján.

A kőből faragott virágdíszekkel, freskókkal, mérműves rózsablakokkal ékesített falak hatalmas templomhajót öleltek körül.

A Drakbar család a két oldalsó karzat között elhaladva a bal oldali hátsó sorok egyikénél talált szabad helyet, közvetlenül a sekrestye mellett. A szentély előtt még Karf, az öreg, püpos templomszolga tevékenykedett, ellátva az istentisztelettel kapcsolatos apróbb teendőit. Aztán megérkezett Alibard atya, Zöldhegy plébánosa egy ministráns lány és az előbb látott ministráns fiú kíséretében.

Kezdetét vette a liturgia.

Raul, aki mindeddig felszegett fejjel a bordáival sokágú csillagot alkotó mennyezetben gyönyörködött, most a papra emelte tekintetét. Alibard atya káprázatos plébánosi ruhában tűndölköve a szokásos rendben tartotta a misét. Felhangzott az egyházi ének a pap és ministránsai szájából, betöltve a templomot, elbűvölve a hívőket. A falusiak az ismeretlen nyelven kántált strófák hallatán elfeledkeztek mindennapos gondjaikról, közelebb érezték magukat Istenhez, megtalálták életük értelmét. Alibard atya monoton, hipnotizáló szavaival megáldotta a gyülekezetet, majd átváltott a közös nyelvre, hogy mindenki megérthesse szavait. Az Isten jóságáról beszélt, aztán az emberi gyarlóságról és a szeretet fontosságának szerepéről.

– Fiaim! Nem az a fontos, hogy az embert mennyire szeretik, hanem az, hogy Ti mekkora szeretetet vagytok

képesek adni másoknak – mondta tisztán csengő, telt, erős hangon.

Beszélt a túlvilági életről, annak szépségéről, mely lét boldogsága vagy keserűsége az ember életében tett cselekedetei alapján fog tükröződni a halál utáni világban.

– Fiaim! Dolgozzatok sokat, erőteteket nem kímélve, és munkátok tizedét adakozzatok az egyháznak, mely csekély kárpótlás azért, hogy a hatalmas Termékenység Isten megajándékozott benneteket az élet princípiumával. Minél többet dolgoztok, és minél többet adakoztok Isteneteknek, az Úr annál gazdagabb életet kínál nektek, ha majd elhagyjátok e sártekét, és megtértek az Ő birodalmába. Ne feledjétek, az ember azért él, hogy Istenét szolgálja, áldja Őt, mert az Ő kegyelméből jött a világra!

A gyülekezet együttesen fohászkodva hálát adott az Élet és Termékenység Istenének. Felharsant Alibard atya szertartást befejező papi éneke. A ministránsok perselyeikkel körbejárták a termet.

Raul és szülei is egy-egy mongori rézérmét adtak adományként.

Az egész mise nem tartott fél óránál tovább. A falusiak lassacskán elkezdtek kiáramlani a templomból. A plébános szavainak ereje olyan hatalmasnak bizonyult, hogy az emberek legszívesebben a hét ezen egyetlen pihenőnapján is elmentek volna dolgozni a földjeikre. Raul is boldogan, újjászületve lépett ki a főkapun. A templom előtt megálltak, majd az apja elköszönt tőlük. Ahogy az már megszokottá vált, a falu férfijai ilyenkor ellátogattak a kocsmába, hogy néhány korsó sör mellett megbeszéljék a hét eseményeit.

Raul anyja a piactérre akart menni, mert elfogyott a sójuk, meg lisztből sem volt már sok a házban. A fiú megkérte, hadd mehessen el Zegiussal játszani. A tündéri gyermekarcnak anyja nem tudott ellenállni. Elengedte őt, azzal a szigorú feltétellel, hogy nem hagyhatják el a falut, még csak a termőföldekre sem mennek ki, és kora délutánra haza kell érnie. Raul szavát adta, azután elköszönt tőle. Egy kis büntudatot érzett, hogy nem segít neki a nehéz liszt és só cipelésében, de amikor megpillantotta a felé lépkedő Zegiust, megfélekezett anyjáról. Barátságos mosollyal fogadta füstfogott zekéjű cimboráját.

– Hogy vagy Zegius?!

– Az teljesen mindegy, hogy én hogy vagyok. Veled mi van? A fél falu az éjszakai kalandodról beszél. Mondd el Raul! Ne fokozd tovább a kíváncsiságomat!

– Kedves barátom, Zegius! Nem történt egyéb, minthogy megküzdöttem egy óriással...

– Ne haragíts magadra, mert szétmorzsolom a csontjaidat. Ezt mindenki tudja. A részletekről beszélj!

Raul látva, hogy cimborája érdeklődését kellőképpen felcsigázta, nekilátott elmesélni kalandját. Nem is akárhogyan! Utánozta az óriás mozgását, grimaszait, hörgését, de beszélt vörösen izzó szemű farkasokról és kutya nagyságú denevérekről is, hogy kiszínezza az eseményeket. Zegius álmélkodva hallgatta. Egy szemernyi kétely sem látszott rajta, hogy akárcsak Raul egyetlen szavának valóságában is bizonytalan lenne. Mikor az elbeszélés véget ért, egy hosszú pillanatig szótlanul egymás szemébe meredtek. Zegius arcáról csodálatot lehetett leolvasni, míg Raul a szerénység álarcát öltötte magára.

– Csodálatos alak vagy te, Raul. Egy igazi hős – szólalt meg a kovácmestersarj, majd incselkedve hozzátette: – De azért én még nálad is erősebb vagyok.

– Zegius, te pusztá kézzel is kiütötted volna azt a nyamvadt óriást. Számomra azonban a vízmósás barlangja volt az egyetlen hely, ahol a kardommal felvehettem vele a harcot. Mielőtt azonban megküzdhattünk volna, megérkeztek apámuramék. Az óriás úgy elfutott, hogy azóta már nem is tudom, hol járhat. Az is lehet, hogy elnyelte a mocsár.

– És mondd Raul! Apád nem volt mérges, hogy éjszaka egymagad kószálsz az erdőben?

– De, mérges volt, azonban elismerte, hogy igazi férfiként viselkedtem. Azt mondta, hogyha éjszaka tudtam felnőttként viselkedni, nappal sem eshet nehezemre. Így az egész napot végig kellett dolgoznom vele a földeken. Sosem akarok felnőni, ha ennyit kell dolgoznia egy felnőttnek.

– Ne siránozz Raul! A te büntetésed semmi ahhoz képest, amit én kaptam.

– Miért, mit tettél?

Zegius lesütötte a szemét.

– Beismerem, vétkeztem. Belopakodtam a kamránkba, és megettem az aszalt gyümölcsös üveg tartalmát. De hidd el Raul, nem tehetek róla, nem voltam képes ellenállni annak a sok finomságnak. A hasam átvette az irányítást az eszem felett, engednem kellett neki, egyszerűen nem tehettem mást.

Raul megértően bólogatott, mert ő is imádta az effajta gyümölcs-csemegét, bár csak nagyritkán volt szerencséje találkozni ínycsalatokkal szegényes háztartásukban.

– És rajtakaptak – mondta, mert nem tudta, hogy hirtelen mit is feleljen barátja bűnbánó szavaira.

Zegius felkapta a fejét. Eddigi megbánó hangját dühös zsörtölődés váltotta fel.

– Egy fenét kaptak rajta! Egyszerűen ott követtem el a hibát, hogy Mesmer atyának meggyóntam a bűnömet. Az atya a szokásos imák elmondásán túl azzal büntetett meg, hogy két héten keresztül csak kenyéren és vízen élhetek. Ismersz engem Raul. Tudod, hogy ezt szinte lehetetlen lesz betartanom. Most mondd meg, ember az ilyen? De inkább ne is válaszolj, hanem menjünk ki a patakhoz játszani! A patak hideg vize jót fog tenni, hogy lecsillapodjak.

Raul és Zegius elindult a falu szélén csörgedező patak felé. Az út alatt egyikük sem szólalt meg. Zegius még magában mérgelődött, Raul pedig a falu papjairól elmélkedett. Mesmer atya, mint gyóntatópap, kétségtelenül a legrosszabb választás volt, ha egyáltalán választhattak volna. Az idősebb Drakbarnak ő volt a gyóntatója, következésképpen fia számára is ő maradt.

Raul mindig is félt Mesmer atyától. Volt benne valami ördögi, valami nem evilági, megmagyarázhatatlan. Érzéstelen arccal meredt a világra, mintha annak dolgai, történései nem jutottak volna el hozzá. Viszont kiváló érzéssel rendelkezett, hogy meglássa a rosszat az emberekben. Amint megszimatolta a bűnt, rögtön lecsapott a bűnösre. Raul azért is kényelmetlenül érezte magát az atya társaságában, mert szinte mindig csak idézetekben beszélt. Ez azonban nem a tudásának fitogtatását szolgálta, hanem egyszerűen csak nem érezte magát méltónak arra, hogy egy olyan jelentőségteles hivatásban, mint amilyennek a betöltője,

saját gyarló szavai által szólaljon meg. Raul számára sokkal szimpatikusabbnak tűnt a mindig mosolygó, vidám, szelíd hangú Bezar atya vagy a plébános úr, Alibard atya. Igaz, ez utóbbi csak a falu előljárói számára volt elérhető. Ideje legjavát a földesúr várának falain belül töltötte, ahol saját kis templom állt az alispán és várnépe rendelkezésére.

Egy szürke vályogkunyhó mögött felbukkant a ráncos kövek hasította csermely. A folyam átlátszó, kristálytisza vizének látványa megtisztította a két gyerek gondolatait.

Zegius leráncigálta ruháját. Nagyot bömbölt, majd fenékkel belevetette magát a hideg vízbe. Hatalmas csobbanással landolt a sekély patakban. Raul már óvatosabb volt, először csak az egyik lábujját engedte bele a vízbe, melytől nyomban libabőrös lett.

– Ez hideg! – nyüsztette, és ahelyett, hogy belegázolt volna, saját szánalmas ábrázatát nézegette a víztükörben. Csillogó, nagy szemű gyerek meredt vissza rá. Kócos, fekete haja olyan rövidre volt nyírva, hogy kissé hegyes füleit már nem takarhatta el.

Zegius bízatta, hogy másszon be hozzá. Mivel erre Raul egyelőre nem volt hajlandó, már majdnem lefröcskölte hideg vízzel. Aztán meggondolta magát, és inkább megpróbálkozott pusztá kézzel elfogni egy pisztrángot; kevés sikerrel.

Alig néhány lépésnyire a csendesen csobogó pataktól gyerekhangra lettek figyelmesek. A bokrokból ifjabb Setmore osont elő, két vele egykorú parasztgyerek, Askim és Lasor kíséretében. A kaszárnyaparancsnok fia éppen a társait szidta, amiért nem voltak képesek

csendben maradni. Így nem tudta meglepni Rault, akit bele akart lökni a patakba.

– Pedig élveztetek volna, de ti ostoba csürhe, elrontottátok a mókát – mondta mérgesen, apja szavajárását használva.

Askim és Lasor nem szólaltak meg, csak értetlenkedő grimaszokat vágtak. Közben Raul biztonságos messzeségbe távolodott el a parttól.

Zegius megunt a lubickolást, kimászott, megrázta magát. A vízcseppekből Setmore-on kívül jutott a két másik gyerek számára is. A fiúk Zegius ellen még hárman sem mertek nyíltan fellépni, ezért inkább úgy tettek, mintha észre sem vették volna átnedvesedett ruhájukat.

Zegius, Raulra mutatva, megszólalt.

– Ez a fiú és az apja megfutamítottak egy igazi óriást. Ti mikor lennétek képesek ilyen tetre? Szerintem soha!

A kaszárnyaparancsnok fia azonban csípősen visszavágott.

– Méghogy óriás! Az is valami?! Az én apám tegnap egy Koporsójárót látott az erdőben. Fától fáig lopakodott, míg ő észre nem vette. Akkor aztán a temetetlen banyának inába szállt a bátorsága, és fejvesztve menekült.

– A Koporsójáró nem ismer félelmet. Nem ijedhetett meg az apádtól. Az ilyen szörnyetegnek még csak a kezét sem kell megmozdítania ahhoz, hogy végezzen valakivel. Elég, ha elüvölti magát, és az apád holtan rogy össze. Úgyhogy ne próbálj meg átvágni minket, mert úgysem sikerülhet! – szólalt meg Raul, aki apja meséiből jól ismerte a lényt.

Ifjabb Setmore arca vörös lett a dühtől.

– Igenis látta apám, és elkergette, megmentve a falu összes tetves parasztjának életét – ismételte meg önmagát, majd gúnyosan hozzátette: – A Harc Istene büntessen meg benneteket, amiért nem hiszitek el!

– A büntetésekből kezd elegend lenni – váltott témát Zegius, és ezzel lezárta a vitát is. – Épp elég nekem Mesmer atya büntetése.

Ifjabb Setmore gyors hangulatváltása jeleként elmosolyodott.

– Mit műveltél, amiért a vénség megharagudott rád?

– Meggyóntam neki, hogy gyümölcsöt loptam – válaszolta, és dühbe gurult.

– Ha eszembe jut a következő két hét és a koplalás, amivel büntetett, szinte bele tudok örülni. Nagyon mérges vagyok!

– Nyugi! Nyugi! – táncolta körbe ifjabb Setmore Zegiust. – Itt az ideje, hogy megbüntessük a nyavalyás csuhást.

– Ne beszélj így egy papról! – vágott közbe Raul. – Nem félsz az Isten haragjától?

– Nem! Nem hiszem, hogy bármilyen mennybéli hatalmasság törődne velünk. De már meg is van a tervem, és ha beválik, akkor jól nevethetünk az atyán.

– Halljuk! – követelte Zegius.

– A kocsma mögött vezető úton néhány különösen nagy és bűdös tehénlepényt láttam idejövet. Szerzünk lapátot, felnyalábóljuk, majd belopakodunk a templomba, és Mesmer atya sekrestyében széthányjuk az egészset. Mit szóltok hozzá?

Zegius elgondolkozott. A két parasztfiú nem akart elsőként véleményt nyilvánítani, ezért Raul szólalt meg.

– Ez szentségtörés!

– Csak nem ijedt meg a Nagy Drakbar, az óriások megfutamítója? Cserbenhagynád Zegius barátodat?

– Sohasem hagynám cserben Zegiust, de ezzel a cselekedetünkkel megsértenénk az Élet Istenét.

– Van egy olyan érzésem, hogy te nem az Élet Istentől félsz, hanem a hitvány Mesmer atya haragjától. Gyáva!

Ifjabb Setmore részéről elhangzott a varázsszó, mely minden korabeli legénykére egyformán szokott hatni. Raul is belerohant a csapdába.

– Nem vagyok gyáva!

– Akkor bizonyítsd be!

Raul segélykérően nézett barátjára, aki csak annyit mondott:

– Nem kell, hogy velünk tarts.

Röviddel a beszélgetés után öt gyerek lopakodott a templom irányába, hárman trágyászsákokkal a vállukon. Elöl haladt zsákok nélkül Askim és Lasor. Ha valaki feléjük közeledett, jelezték a többieknek, hogy rejtőzzenek el. Megkerülték a templom előtti teret, és hátulról közelítették meg a bejáratot. Hangtalanul, észrevétlenül osontak be, kinn hagyva a parasztfiúkat, hogy fedezzék őket. A csarnok kongott az ürességtől, egyedül a kaputól legtávolabb eső részben, a szentélynél vettek észre valakit. Görnyedt testtartásáról és púpjáról rögtön felismerték, hogy Karf az.

Az öreg templomszolga háttal állt nekik. Meglehetősen rossz volt a hallása, ezért nem figyelt fel rájuk. Ronggyal a kezében, a szertartási tárgyak összeszedésével és megtisztításával foglalatzkodott. Tisztítani valót azonban nem igazán lehetett találni rajtuk.